

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **M. Z.,** zastoupené JUDr. Jindřichem Pelouchem, advokátem se sídlem Beroun, Seydlovo nám. 30, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 59 Az 82/2004 o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2004 č. j. OAM-1298/VL-07-17-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 8. 2004 č. j. 59 Az 82/2004 - 11,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobkyně advokátu JUDr. Jindřichu Pelouchovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 9. 8. 2004 č. j. 59 Az 82/2004 - 11 odmítl žalobu podanou žalobkyní (dále i „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2004 č. j. OAM-1298/VL-07-17-2004, kterým byla žádost žalobkyně o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V odůvodnění usnesení krajský soud zejména uvedl, že návrh žalobkyně, který byl z větší části sepsán v ruském jazyce, postrádal náležitosti žaloby dle ustanovení § 71 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen "s. ř. s."), neboť z něj není zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně výrok napadeného rozhodnutí za nezákonný nebo nicotný, proto byla žalobkyně usnesením ze dne 23. 4. 2004 č. j. 59 Az 82/2004 - 7 vyzvána k odstranění této vady a předložení žaloby v českém jazyce, který je úředním jazykem, současně byla žalobkyně poučena o následcích nevyhovění této výzvě. Žalobkyně dne 1. 6. 2004 podala soudu podání, které je sice v českém jazyce, ale opět postrádá žalobní body, neboť žalobkyně pouze sdělila, že s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a trvá na přezkoumání věci. Krajský soud měl za to, že žalobkyně vady podání neodstranila a pro nedostatek uvedených náležitostí nebylo možno v řízení pokračovat, proto dle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl.

Proti citovanému usnesení Krajského soudu v Ostravě podala stěžovatelka včas kasační stížnost. Stěžovatelka nesouhlasí s odmítnutím své žaloby a činí výtky proti správnímu řízení o udělení azylu vedenému žalovaným správním orgánem, který dle jejího názoru nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, důkazy, které si opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné a jeho rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů. Stěžovatelka namítá vadu řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, ze níž žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spise a důkazy, které si opatřil žalovaný nebyly úplné, což mohlo ovlivnit zákonnost jeho rozhodnutí. Krajský soud měl dle stěžovatelky rozhodnutí žalovaného zrušit. Stěžovatelka navrhuje usnesení Krajského soudu v Ostravě zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť má za to, že jak jeho rozhodnutí, tak napadené usnesení, bylo vydáno v souladu s právními předpisy, odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení. Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou, navrhuje ji zamítnout a nepřiznat jí odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů je ovládáno přísnou dispoziční zásadou, jejímž důsledkem mimo jiné je, že podaná žaloba musí obsahovat zákonem stanovené náležitosti. Dle § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání dle § 37 odst. 2, 3 s. ř. s. obsahovat označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci; označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy; označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá; žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné či nicotné; jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést; návrh výroku rozsudku. Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Z předloženého soudního spisu ve věci vyplývá, že podání stěžovatelky ze dne 8. 4. 2004 označené jako „žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1298/VL-07-17-2004 ze dne 2. 4. 2004, doručeno dne 8. 4. 2004„ a sepsané z větší části v ruském jazyce, zřejmě neobsahovalo veškeré citované obligatorní náležitosti žaloby. Proto byla stěžovatelka Krajským soudem v Ostravě usnesením ze dne 23. 4. 2004 č. j. 59 Az 82/2004 - 7 vyzvána, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení předložila překlad svého podání ze dne 8. 4. 2004 do českého jazyka, který je úředním jazykem, a aby uvedla žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné či nicotné. Zároveň byla stěžovatelka v usnesení poučena o následcích nevyhovění výzvě. Dne 1. 6. 2004 bylo krajskému soudu doručeno podání stěžovatelky, opět označené jako „žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1298/VL-07-17-2004 ze dne 2. 4. 2004, doručeno dne 8. 4. 2004“, v němž bylo (českým jazykem) uvedeno, že stěžovatelka nesouhlasí s rozhodnutím žalovaného, žádá jeho přezkoumání včetně přehodnocení její žádosti z humánního hlediska a navrhuje, aby rozhodnutí žalovaného krajský soud zrušil.

Nejvyšší správní soud se domnívá, že podání stěžovatelky včetně jejího doplnění nadále neodpovídalo požadavkům kladeným na žalobu v ustanovení § 71 odst. 1 písm. a) až f), neboť zejména neobsahovalo žalobní body, z nichž by bylo patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatelka napadené výroky rozhodnutí za nezákonné či nicotné; rovněž neobsahovalo označení důkazů, které stěžovatelka navrhuje provést k prokázání svých tvrzení. Nejvyšší správní soud tudíž souhlasí se závěrem Krajského soudu v Ostravě, že předmětné podání stěžovatelky i přes jeho doplnění nadále vykazovalo takové nedostatky, které bránily meritornímu přezkoumání napadeného rozhodnutí, a řízení o tomto podání bylo správně dle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnuto.

V kasační stížnosti stěžovatelka namítá porušení několika ustanovení správního řádu žalovaným v řízení o udělení azylu a pochybení krajského soudu, který měl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v předmětné věci nebylo napadené rozhodnutí žalovaného krajským soudem vůbec meritorně přezkoumáváno, když řízení o podání směřujícímu proti tomuto rozhodnutí bylo pro vady odmítnuto procesním rozhodnutím. Proto se uvedenými námitkami nemůže zabývat ani Nejvyšší správní soud.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu [důvod podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.], proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Jelikož stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Ostravě stěžovatelce k její žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 2000 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a v náhradě hotových výdajů v částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2150 Kč. Tato částka bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce JUDr. Jindřicha Peloucha do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu